

Sygn. akt I UK 413/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania R. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Łodzi
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa 944/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. adw. M. W. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w Łodzi 120 zł tytułem zwrotu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tę należy
podwyższyć stawką podatku VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 29 kwietnia 2015 r. oddalił apelację skarżącego R. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 5 maja 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 14 maja 2013 r., odmawiającej mu prawa do renty wypadkowej wobec nieustalenia niezdolności do pracy. Sąd rozstrzygnął, że nie występuje niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i decyzja była prawidłowa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na nieważność postępowania wynikającą z naruszenia art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 214 k.p.c. Ponadto na istotne zagadnienie prawne i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Nieważności postępowania z przyczyny wskazanej we wniosku nie można stwierdzić z dwóch powodów. Skargę kasacyjną wnosi się od wyroku sądu drugiej a nie pierwszej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). W aspekcie podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. znaczenie ma więc nieważność postępowania przed sądem drugiej a nie pierwszej instancji. „Nagle przesunięcie godziny rozprawy” odnoszone jest do rozprawy przed Sądem pierwszej instancji. Po wtóre art. 379 pkt 5 k.p.c. nie określa bezwzględnej lecz względną przyczynę nieważności postępowania. Pozbawienie strony możliwości obrony swych praw podlega więc badaniu. Przed Sądem Apelacyjnym skarżący był już reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu (adwokata). Taka sytuacja nie składa się na nieważność postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c., lecz może podlegać badaniu w ramach podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Czyli ocenie, czy naruszono przepisy postępowania i czy uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Nie są zasadne dalsze podstawy przysądu, do których wniosek się odwołuje.

Istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) nie zostało sformułowane. Jedynie hasłowo wniosek odwołuje się do tej podstawy przysądu. Przedmiotem zainteresowania tej podstawy jest uniwersalny problem prawny o ważkim znaczeniu dla dziedziny lub systemu prawa, odpowiednio opracowany i przedstawiony. Tymczasem wniosek opisuje tylko postępowanie w sprawie skarżącego. Nie składa się to na istotne zagadnienie prawne.

Skarżący we wniosku nie wykazuje, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Na etapie przysądu nie ocenia się podstaw

kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Są to odrębne elementy skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący we wniosku powinien więc wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek tego nie czyni. Oddalenie wniosku dowodowego nie jest równoznaczne z oczywistą zasadnością skargi. Sąd pomija dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 3 k.p.c.). W tej sprawie Sąd stwierdził drugą sytuację. Nie jest tak, że sąd zawsze powinien prowadzić postępowanie dowodowe, dopóty ustalenia nie będą zgodne z twierdzeniami strony (wnioskodawcy). Nie jest to konieczne, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe jest wystarczające i miarodajne w sporze. Sąd przedstawił określone uzasadnienie nieuwzględnienia wniosku dowodowego. Skarżący nie podważa tego stanowiska. Sąd wszak stwierdził, że po leczeniu po wypadku w ramach okresu zasiłkowego i świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczony nie był niezdolny do pracy. Ocena lekarza orzecznika, komisji lekarskiej, została potwierdzona przez biegłych, kolejno ortopedę i neurologa. Sąd przedstawił, że ubezpieczony nie wskazał „rzeczowych” argumentów uzasadniających jego twierdzenia. Powinien wykazać na etapie przed organem rentowym, że doznany uraz miał wpływ na powstanie określonych schorzeń z zakresu kardiologii, psychiatrii i neurochirurgii. Nie przedstawił aż do zamknięcia rozprawy apelacyjnej żadnej dokumentacji medycznej potwierdzającej leczenie bądź istnienie schorzeń kardiologicznych lub ze sfery zdrowia psychicznego. Gdy zaś chodzi o ocenę neurochirurgiczną, to kwestia zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i ich wpływu na niezdolność do pracy w związku z wypadkiem została dostatecznie wyjaśniona przez biegłych w sprawie. Zmiany dyskopatyczne mają charakter samoistny i nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy, gdyż nie naruszają sprawności w znacznym stopniu. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi nie podważył tych ustaleń i ocen Sądu. Nie ma więc podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjnych jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 12 ust. 2 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2, § 19 i 20 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.